
Kristýna Poláková: Moje práce mi dává smysl



Kristýna Poláková absolvovala bakalářské studium **Ošetřovatelství** na **Univerzitě Palackého v Olomouci**. **Magisterské studium** [Řízení a supervize v sociálních a zdravotnických organizacích](#) absolvovala na [Fakultě humanitních studií UK](#). Dlouhodobě se věnuje problematice paliativní péče, a to jak výzkumem v Centru paliativní péče, tak svým doktorským studiem na univerzitě v britském Lancasteru.

Bakalářské studium Ošetřovatelství jste absolvovala na Univerzitě Palackého v Olomouci. Co Vás přimělo ke studiu magisterského oboru

FHS Řízení a supervize v sociálních a zdravotnických organizacích? Olomouc je od Prahy poměrně daleko.

Jsem původně z Prahy. Do Olomouce jsem šla proto, že jsem chtěla studovat jinde než v Praze. Končila jsem v roce 2002 a na magisterské studium jsem se hlásila v roce 2014. Měla jsem dlouhý odstup. Motivace byla, že jsem si chtěla dodělat magisterské studium a hledala jsem nějaký obor, který by mě posunul trochu někam jinam než zaměření ošetřovatelství nebo zdravotnictví, abych měla větší možnosti, co se týče zaměstnání. Měla jsem na FHS hodně dobré reference od kamarádek, které ji vystudovaly. Byly se školou spokojené. Náplň studia je hodně zajímavá a dá se uplatnit ve chvíli, kdy bych nechtěla dělat v přímé péči.

Bylo studium v Praze na FHS hodně odlišné od Vašeho studia v Olomouci?

To určitě ano. Studium v Praze bylo mnohem více na partnerské úrovni. Mnohem více diskuze. Bakalářské studium byla hodně frontální výuka. V Praze bylo možné uplatnit i praktické zkušenosti. Studovala jsem až po nějaké době, měla jsem praxi, kterou jsem ke studiu mohla využít. Je to podle mě snadnější, než když jde člověk rovnou ze školy. Kdybych šla přímo z bakaláře, to by myslím studium bylo náročnější.

Vzpomenete si na nějakého vyučujícího, nebo i předmět, který Vás bavil během studia? Ovlivnil Vás?

Nejvíc mě překvapil a ovlivnil výzkum. Hlavně tedy kvalitativní. Učila nás paní Mgr. Tollarová, Ph.D. Do té doby jsem se s výzkumem setkala jen okrajově, ale přišel mi vždy velmi zajímavý. Teď během studia jsme šli mnohem víc do hloubky, pro mě to bylo objevení mého velkého zájmu, a to je to, co teď dělám. Na základě školy jsem se začala věnovat výzkumu a nyní je to moje práce.

Je něco, s čím jste měla při studiu problém?

Hodně náročné je skloubení studia s pracovním a osobním životem. Výuka je koncipovaná na jeden týden v měsíci, je tam hodně práce a přípravy a také obsáhlé seminární práce. Časová náročnost studia byla velká. Když člověk pracuje na plný úvazek a má rodinu, tak vše skloubit tak, aby se to dalo zvládnout, je docela těžké.

V současné době pracujete jako výzkumná pracovníce v Centru paliativní péče. Říkala jste, že Vás FHS přivedla k výzkumu. Zajímalo by mě, zda Vás přivedla i k této konkrétní práci.

V podstatě ano, ale svou roli hrála také osobní zkušenost. Chtěla jsem psát diplomovou práci se zaměřením na dětskou paliativní péči a hledala jsem někoho, kdo by mi práci vedl. Ředitel Centra paliativní péče, pan doktor Martin Loučka, v té době přednášel na FHS předmět *Úvod do paliativní péče*. Po jeho absolvování jsem ho oslovila s prosbou o vedení mé práce. On souhlasil a navázali jsme spolu spolupráci. Protože se nám spolupracovalo dobře a práce měla dobrý výsledek, tak mi později nabídl pracovní pozici tady v Centru.

Zmínila jste svoji diplomovou práci, která byla nominována na Cenu rektora za FHS. Mohla byste přiblížit, čemu jste se v ní věnovala?

Práce byla zaměřená na potřeby rodičů, kteří pečují o terminálně nemocné dítě. Teoretická část popisuje dětskou paliativní péči a paliativní péči obecně v České Republice – co to znamená, jaké jsou odlišnosti od dospělé paliativní péče. Velká část se věnovala dopadu úmrtí na rodiče – truchlení a vztahy. Praktickou část tvořil výzkum – rozhovory s rodiči, jejichž dítě zemřelo na vážnou nemoc. Šlo o devět rodičů. Zjišťovala jsem, co rodiče potřebují, aby vše dokázali zvládnout nejen v období, kdy o dítě pečují, ale také po úmrtí dítěte, co jim pomáhá a naopak, co jim jejich situaci ztěžuje. Práce byla nominována na cenu rektora a své výsledky jsem prezentovala na konferenci dětské paliativní péče, která proběhla v Olomouci na konci listopadu.

Jsou to velmi neradostná témata. Je pro Vás těžké zachovat si u výzkumu „chladnou hlavu“ a tyto věci si nepřipouštět?

Možná to působí jako neradostné téma, ale samotná práce neradostná není. Mám skvělý pracovní kolektiv, i lidé, kteří pracují v paliativní péči, jsou všichni moc milí. To prostředí je příjemné. Téma je možná smutné, ale člověk ví, že to, co dělá, povede k nějakému zlepšení a moje práce mi dává smysl. Pro lidi to má význam a dopad, a to mi dělá radost. V tomhle ohledu je to zajímavá práce a někam to vede, péče se zlepšuje. Mám pocit, že mohu něco ovlivnit.

V současné době kromě zaměstnání studujete doktorandský obor na univerzitě v Lancasteru. Jak jste se k němu dostala?

Chtěla jsem pokračovat dál, uvažovala jsem o studiu v Praze, ale nenašla jsem nic, co by bylo hodně zaměřené na výzkum, kterému jsem se chtěla věnovat dál. Od našeho ředitele Centra, Martina Loučky, jsem se dozvěděla o studiu, které je na univerzitě v Lancasteru v Anglii – doktorské studium paliativní péče, zároveň je hodně zaměřené na výzkum. Mám dálkové studium, jedu tam jednou za rok na týdenní akademii a vše ostatní probíhá online. Teď jsem v prvním semestru. Na začátku lednu budu odevzdávat svou první práci na známky, tak doufám, že to půjde dobře. Je to úplně jiný systém studia než v České republice.

Bylo těžké se tam dostat?

Posílala jsem jim všechny výsledky, motivační dopisy, návrh na disertační práci a musela jsem dělat zkoušky z angličtiny. Berou lidi, o kterých si myslí, že se na to hodí. Takže uvidíme, jak vše dopadne.

Vraťme se ale k FHS. Potkala jste na FHS spolužáky, se kterými se vídáte i dnes?

Mám několik kolegů ze studia, se kterými jsme dále v kontaktu. S některými i spolupracujeme na pracovní úrovni. Navázala jsem kontakty s lidmi, kteří už jsou ve své profesi odborníci, a teď spolu můžeme spolupracovat. To je skvělé. Někteří působí v paliativní péči, v různých zařízeních. Nejen v přímé péči, ale i v řízení organizací.

Je něco, co byste ke svému studiu chtěla dodat?

Studium mi přišlo dobře koncipované. To vidím i dnes, mohu z něho pořád těžit v zaměstnání. Znalosti, které jsem získala, jsou praktické a dají se uplatnit v praxi. Získala jsem široký přehled, který se při studiu zdál možná až moc veliký, ale nakonec se v praxi dá dobře uplatnit.

Sára Wienerová
21. 1. 2018